

Ajudar a Déu aquest Nadal

Dv, 24/12/2010 per Catalunya Religió

Cada any el Superior General del Germans Maristes adreça un missatge de Nadal a tota la família marista. Però el seu contingut va més enllà i és ajuda a comprendre i repensar [el sentit del Nadal](#). Aquest és el missatge d'aquest any del català Emili Turú, màxim responsable dels [maristes](#) a nivell mundial [des del 2009](#). Demana que amb les nostres vides "ajudem a Déu" a omplir el món d'esperança i d'alegria.

(Emili Turú) En aquests dies en que celebrem el naixement de Jesús, em sembla que és bo preguntar-se pel sentit d'aquesta festa. Ens ajuda Sant Atanasi d'Alexandria, un Pare de l'Església oriental del segle IV, que afirmava amb audàcia que **"el Verb de Déu es va fer home perquè nosaltres arribéssim a ser Déu"**. Sant Atanasi ens transmet una visió cristiana de Déu, però també una determinada manera de veure la persona humana. Déu es va fer home perquè l'home arribi a ser Déu. **Quina sublim dignitat de la persona humana, cridada a tan alta vocació!** Ens reconeixem pelegrins cap a Déu, juntament amb tots els homes i dones del planeta. Ens sentim germans i germanes, compartint no només la nostra comuna humanitat, sinó també el nostre futur.

Però quan meditem en la meravellosa dignitat de la persona humana, de seguida ens interpel·la la realitat de les nostres societats. **Resulta difícil parlar de dignitat quan 1.400 milions de persones han de viure amb menys d'un dòlar al dia.** O quan es trepitgen els drets contínuament. O quan la violència arrossega amb una espiral d'odi a persones innocents... Com a creients en Jesucrist, ens sentim no només interpel·lats, sinó **compromesos davant el dolor dels altres**. Així ho recordava John Donne, un poeta anglès de finals del segle XVI: "Cap persona és una illa, la mort de qualsevol m'afecta, perquè em trobo unit a tota la humanitat, per això, mai preguntis per qui toquen les campanes; toquen per tu".

El missatge de Nadal és que hi ha un lloc per a l'esperança, malgrat tants signes

en contra. Les dades de les que disposem sobre la realitat social ens aclaparen, però una mirada més profunda ens obre a l'esperança. **Per tot arreu es veu com broten signes de fraternitat universal:** persones concretes que es comprometen, tantes vegades de forma anònima, per fer possible que altres persones puguin no només reconèixer sinó també gaudir de la seva dignitat com a fills i filles de Déu.

Fins i tot enmig de les situacions més dures i terribles, hi ha lloc per l'esperança. Etty Hillesum, una jove holandesa de religió jueva, escrivia al seu diari un any abans de ser deportada a un camp d'extermini on va ser executada: “Déu meu, aquests temps són temps de terror. Aquesta nit, per primera vegada, m'he quedat desperta en la foscor, amb els ulls ardents, mentre desfilaven davant meu, sense parar, imatges de sofriment. Et vaig a prometre una cosa, Déu meu, una cosa molt petita: m'abstindré de penjar en aquest dia, com tants altres pesos, les angoixes que m'inspira el futur... **T'ajudaré, Déu meu, a no apagar-te en mi, però no puc garantir-te res per endavant.** No obstant això, hi ha una cosa que se'm presenta cada vegada amb més claredat: no ets tu qui pot ajudar-nos, sinó nosaltres els qui podem ajudar-te a tu i, en fer-ho, ajudar-nos a nosaltres mateixos”.

El testimoni d'Etty ens recorda als **milers de persones que, en els cinc continents, han decidit “ajudar a Déu”**, conscients que les campanes estan tocant per ells. Sé que hi ha molts maristes de Champagnat que així ho estan fent dia a dia, plens d'esperança i d'alegria. Ho vaig poder comprovar fa uns mesos, durant la meva estada a **Haití**, on s'està lluitant contra totes les adversitats per obrir un futur millor per als nens i joves d'aquest meravellós país. O com sé que s'està fent a **Ciudad Juárez**, una ciutat mexicana a la frontera amb els Estats Units, considerada una de les ciutats més violentes del món: els nostres germans i germanes estan no només duent a terme una magnífica tasca educativa, sinó que també estant intentant establir ponts de reconciliació entre grups rivals. Només dos exemples entre els molts que podria recollir.

Gràcies, maristes de Champagnat, pel vostre **compromís indestructible per la dignitat de la persona humana.**

Fa poc més d'un any, els membres del XXI Capítol general ens convidaven a sortir de pressa, amb Maria, cap a una nova terra. I, en forma d'oració, li deien: “La teva obertura, fe i llibertat són una invitació perquè els nostres cors també s'obrin a l'Esperit que el teu fill Jesús ens regala”. ¿Continuarem deixant-nos interpel·lar per Maria de la visitació durant el proper any 2011? Serem capaços d'avançar sense por cap a noves terres?

Amb la resposta de les nostres vides **anem a “ajudar a Déu” a fer-se carn i a construir el Regne.** I farem que el Nadal no es limiti a un sol dia i que sigui realment feliç.

Bon Nadal.

Emili Turú. *Superior general del [Germans Maristes](#)*